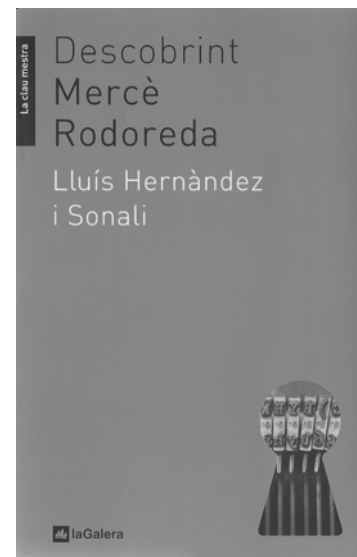

Xerrada RiP amb la Mercè i la Jéssica

Pel nostre col·laborador, Lluís Hernández i Sonali

Tenim aquest mes de març l'oportunitat de parlar amb les protagonistes de dues obres que s'acaben de publicar, i que tenen, ens sembla, una especial relació amb Palafolls. La Mercè, una senyora que va néixer l'any 1908, tot i que ella preferia dir que havia nascut el 1909, i la Jéssica, nascuda una mica més tard, en una data que ella no ens ha dit, però que ha de ser posterior al 2150, aproximadament. La Jéssica és la darrera d'una nissaga de dones, totes elles de nom Jéssica, que han tingut una importància excepcional en la història del nostre país, tot i que sovint, per les característiques de la seva feina, el que han fet hagi quedat en un secret imprescindible.

Ens reunim, doncs, el periodista enviat per la redacció de RiP i aquestes dues dones, per parlar amb elles, i, sobretot, per deixar que parlïn. No en va ho fem, precisament, el dia de la dona.

Mercè: Acabo de llegir, Jéssica, el llibre on vostè apareix, i encara estic una mica desconcertada. Segons el llibre, en l'època en que viu vostè, els humans poden saber el dia que moriran...

Jéssica: No exactament... En realitat, el que podem saber és si un dia determinat del futur encara serem vius. La Corporació, que és una cosa aproximada al que vostè coneixen com la Generalitat, té molta cura que ningú no tingui coneixement de coses que el poden ferir, i com que la majoria de la gent se sentiria molt malament si sabés el dia que ha de morir, prefereix mantenir-ho en secret.

M. Vaja! És a dir, que la Corporació, és a dir, el govern, té informació sobre els ciutadans que ni els mateixos ciutadans coneixen.

J. Sí, efectivament. Però pensi que és pel seu bé. I ara, si em permet, m'agradaria parlar una mica de vostè. Acabo de llegir, també, el llibre que s'ha publicat sobre la seva vida, i també m'he quedat desconcertada...

M. Sí...?

J. Sí. Perquè, pel que he llegit, vostè és una escriptora molt bona.

M. Això diuen els meus lectors.

J. Però, en canvi, pel que a mi em sembla, vostè no és precisament una bona persona!

M. Home, dit així... I per què ho diu?

J. Doncs perquè va abandonar el seu fill...

M. No el vaig abandonar, va haver de quedar-se amb la meua mare, perquè jo me'n vaig anar a l'exili.

J. D'acord. Però... Resulta que tampoc no vivia amb el seu company, amb la persona que més la va estimar.

M. És que ell treballava a Viena, i jo preferia quedar-me a Ginebra o a París.

J. La veritat és que, a nosaltres, els lectors, això ens ha anat molt bé, perquè així podem llegir les cartes que vostès s'escriuen...

M. Veu...? Per cert, Jéssica, ja que ens sincerem, jo crec que vostè és una còmplice important d'una dictadura...

J. No pot parlar gaire de drets humans, vostè, que va portar-se tan malament amb la Glòria, amb la Pilar, amb la Carme...

RiP.

En aquest moment, ens van avisar que el Cafè havia de tancar, perquè ja era tard, i vam haver de deixar aquesta agradable entrevista amb les protagonistes respectives de «Descobrint Mercè Rodoreda» i «Certificat C99+», dos llibres que el nostre palafollenc més prolífic acaba de publicar aquesta primavera.

